

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: O. O.
státní příslušností Nigérie
zastoupen Mgr. Tomášem Císařem, advokátem
sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky
sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 10. 2016 č.j. MV-134503-3/OAMP-2016
takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 25. 10. 2016 č.j. MV-134503-3/OAMP-2016 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 12.342 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce Mgr. Tomáše Císaře, advokáta.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 31. 8. 2016 č.j. CPR-15279-8/ČJ-2016-930310-V243, jímž byla zamítnuta žádost o obnovu řízení, v němž bylo uloženo žalobci správní vyhoštění.
2. Žalobce v žalobě namítal, že nebyl náležitě zjištěn skutečný stav věci, a to bez důvodných pochybností, jak je vyžadováno ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále také „správní řád“), který představuje základní vodítko pro postup správních orgánů při nalézání spravedlivého řešení v každém konkrétním případě. Podle žalobce v řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, kterýmžto řízením je bezesporu i řízení o správním vyhoštění, k tomuto navíc přistupuje povinnost správního orgánu zjistit všechny rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu je povinnost ukládána v souladu s ust. § 50 odst. 3 správního řádu. Správní orgán důkladně zjistil všechny okolnosti svědčící v neprospěch vyhoštěného účastníka řízení a jaksi opomněl zjišťovat i skutečnosti v jeho prospěch. Žalobce má za to, že došlo také i k porušení ust. § 2 odst. 3 a 4 správního řádu, když nebylo dbáno na to, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem řešeného případu a byly šetřeny oprávněné zájmy žalobce.
3. Žalobce dále po věcné stránce nesouhlasí s posouzením správního orgánu, které učinil ve vztahu k důvodnosti návrhu na povolení obnovy řízení. Má za to, že v novém obnoveném řízení je na místě zejména zkoumat, zda se účastník řízení nenacházel na území České republiky v rozhodné době zcela legálně. Na místě bylo i přezkoumat přiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění. Podle žalobce správní orgán nemá posuzovat otázky, které mají být zodpovězeny v obnoveném řízení, ale má pouze posoudit, zda existují skutečnosti, které nebylo možné v předchozím řízení uplatnit, respektive zjištěné skutečnosti se ukázaly nepravdivými, zda tyto skutečnosti mohou odůvodnit jiné řešení otázky. Správní orgán navíc dle názoru žalobce činí rozhodnutí ohledně zásadní otázky mimo řízení, které mělo být obnoveno a teprve v jeho rámci mely být činěny podstatné závěry. Podle žalobce není rozhodné, zda povolení k pobytu na území Itálie mohlo účastníka řízení opravňovat k pobytu na území České republiky, ale tato skutečnost může být vyhodnocena např. v tom smyslu, že uložení správního vyhoštění z území členských států osobě, která má na území jiného členského státu uděleno pobytové oprávnění, je opatřením nepřiměřeným.
4. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě nepovažoval obsah žalobních námitek za způsobilý zpochybnit správnost a zákonnost postupu správního orgánu. Dle jeho názoru jsou závěry vyslovené v napadeném rozhodnutí náležitě odůvodněny. Měl za to, že postupoval v předmětné věci v souladu s dotčenými právními předpisy a zákonným postupem konal potřebné kroky k řádnému zjištění stavu věci. Vyjádřil se k jednotlivým námitkám a závěrem odkázal na obsah spisu a odůvodnění rozhodnutí. Navrhl žalobu zamítnout.
5. Při jednání konaném dne 26. 11. 2018 setrvali účastníci řízení na svých právních názorech a procesních stanoviscích.
6. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně.

7. Správní spis pak obsahuje následující pro danou věc podstatné dokumenty: rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl.m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 18. 6. 2015 č.j.KRPA-257048-22/ČJ-2015-000022 o správním vyhoštění; odvolání žalobce ze dne 20. 6. 2015 a ze dne 6. 7. 2015; rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 22.10.2015 č.j. CPR-24764-2/ČJ-2015-930310-V243; rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 7. 1. 2016 č.j. 4 A 86/2015-34; návrh žalobce o obnovu řízení ze dne 9. 6. 2016 vč. jeho doplnění ze dne 25. 8. 2016; rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 31. 8. 2016 č.j. CPR-15279-8/ČJ-2016-930310-V243; odvolání žalobce ze dne 19. 9. 2016 a ze dne 26. 9. 2016; žalobou napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 10. 2016 č.j. MV-134503-3/OAMP-2016. Žalobou napadeným rozhodnutím bylo odvolání žalobce zamítnuto a rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 31. 8. 2016 č.j. CPR-15279-8/ČJ-2016-930310-V243 potvrzeno. Vydaným rozhodnutím byla zamítnuta žádost o obnovu řízení, v němž bylo Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie hl.m. Prahy, Odborem cizinecké policie, oddělením pobytové kontroly, pátrání a eskort pod č.j. KRPA-257048-22/ČJ-2015-000022 ze dne 18. 6. 2015 vydáno žalobci rozhodnutí o správním vyhoštění. V odůvodnění pak žalovaný konstatoval, že žalobce v době od 9. 6. 2015 do 18. 6. 2015 zcela evidentně nebyl držitelem dokladu o povolení k pobytu na území jiného smluvního státu a nebyl proto oprávněn pobývat na území České republiky. Podle žalovaného pokud v době od 9. 6. 2015 do 18. 6. 2015 probíhalo u italských orgánů řízení o prodloužení povolení k pobytu, ale žalobci nebylo z jakéhokoli důvodu vystaveno potvrzení o existenci fikce oprávněnosti jeho pobytu v jiných členských státech EU, vztahovala se tato fikce pouze k pobytu na území Itálie. Dodatečné povolení pobytu, byť vydané se zpětnou platností, na tom nemůže podle žalovaného nic změnit, neboť se nejedná o skutečnost, která existovala v době původního řízení. Žalovaný měl za to, že žalobcem uváděná nová skutečnost, tj. povolení k pobytu v Itálii, ani předložený důkaz – průkaz Permesso di soggiorno č. x, v době původního řízení reálně neexistovaly, a proto nejsou způsobilé být důvodem pro povolení obnovy řízení dle ust. § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu.
8. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
9. Podle § 100 odst. 1 správního řádu řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci se na žádost účastníka obnoví, jestliže
 - a) vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými, nebo
 - b) bylo zrušeno či změněno rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí vydaného v řízení, které má být obnoveno,a pokud tyto skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování.
10. Městský soud v Praze v tomto ohledu poznamenává, že obnova řízení jakožto mimořádný opravný prostředek umožňuje znovu rozhodnout ve věci samé a prolomit tak

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

překážku věci rozhodnutí (*rei iudicatae*) v případě skutkových omylů zjištěných až po právní moci takového rozhodnutí. Lze tedy přijmout i skutečnosti či důkazy, jež vyšly najevo až po ukončení původního řízení. Ustanovení § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu poté vyžaduje splnění dvou kumulativních podmínek, z nichž první je existence skutečností nebo důkazů, které existovaly již v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými. Tyto skutečnosti nebo důkazy v době řízení tedy existovaly, ale účastník je bez vlastního zavinění buď neznal, nebo mu k jejich uplatnění bránila relevantní překážka. Pojem dříve neznámá skutečnost však nelze chápat subjektivně jako skutečnost neznámou pouze tomu, kdo obnovu řízení navrhl, nýbrž v objektivním smyslu jako skutečnost, kterou účastník správního řízení nemohl znát a nemohl ji v původním řízení uplatnit (k tomu srov. závěry Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 31.01.2011, č.j. 8 As 18/2010-113). Druhou kumulativní podmínkou, jež musí být splněna, poté je, že by namítané nové skutečnosti mohly odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování.

11. Správní orgán prvního stupně zamítl návrh na povolení obnovy řízení s tím, že povolení k pobytu na území Itálie opravňovalo žalobce pouze k pobytu na území Itálie, nikoliv České republiky. Žalobcem předestřená skutečnost o tom, že v Itálii měl povolení k pobytu ode dne 10. 4. 2015 do 18. 4. 2017, tedy není žalobci ku prospěchu. Žalovaný pak napadeným rozhodnutím zamítl odvolání a potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně s tím, že pokud v době od 9. 6. 2015 do 18. 6. 2015 probíhalo u italských orgánů řízení o prodloužení povolení k pobytu žalobce, ale žalobci nebylo z jakéhokoliv důvodu vystaveno potvrzení o existenci fikce oprávněnosti jeho pobytu v jiných členských státech Evropské unie, vztahovala se tato fikce pobytu pouze k pobytu na území Itálie. Dodatečné povolení k pobytu, byť vydané se zpětnou platností, na tom nemůže nic změnit, neboť se jedná o skutečnost, která existovala v době původního řízení.
12. V daném případě však ve správním spise je založen dokument italského imigračního úřadu ze dne 16. 5. 2016, z něhož vyplývá, že tento úřad dne 10. 4. 2015 vydal žalobci s platností do 18. 4. 2017 povolení k pobytu pro samostatně výdělečnou činnost.
13. Podle § 18 písm. d) bodu 5. zákona o pobytu cizinců cizinec může pobývat na území přechodně bez víza, je-li držitelem dokladu o povolení k pobytu na území jiného smluvního státu a doba pobytu na území nepřekročí 3 měsíce.
14. Z rozhodnutí Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy o správním vyhoštění žalobce ze dne 18. 6. 2015 č.j. KRPA-257048-22/ČJ-2015-000022 vyplývá, že žalobce pobýval na území České republiky (před zahájením správního řízení ve věci správního vyhoštění žalobce) od 9. 6. 2015 do 18. 6. 2015.
15. Pokud tedy žalobce byl držitelem dokladu o povolení k pobytu na území Itálie, pak by platilo, že po dobu 3 měsíců byl oprávněn pobývat na území České republiky. V tomto ohledu tedy závěr správního orgánu prvního stupně v jeho rozhodnutí o nepovolení obnovy řízení nemůže obstát. Jestliže pak bylo žalobci dle sdělení italského imigračního úřadu ze dne 16. 5. 2016 vydáno povolení k pobytu pro samostatně výdělečnou činnost dne 10. 4. 2015, to by znamenalo, že v okamžiku zahájení řízení ve věci správního vyhoštění

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

(dne 18. 6. 2015) žalobce byl držitelem dokladu o povolení k pobytu, a tudíž i oprávněn k pobytu na území České republiky dle § 18 písm. d) bodu 5. zákona o pobytu cizinců. V tomto ohledu tedy nemůže obstát závěr žalovaného v napadeném rozhodnutí.

16. Správní orgány tudíž dospěly k nesprávnému právnímu posouzení věci, neboť žalobcem předestřená skutečnost (o vydání povolení k pobytu pro samostatně výdělečnou činnost žalobci) byla žalobci ku prospěchu a mohla odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování.
17. Z uvedených důvodů soud rozhodl o zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný v dalším řízení posoudí, zda byly splněny i další podmínky pro obnovu řízení ve smyslu § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu, tj. zejména podmínku, zda žalobce v původním řízení tuto skutečnost mohl uplatnit, nebo nikoliv. Zejména je tedy třeba posoudit, kdy se italský úřad pokusil informovat žalobce o tom, že mu bylo vydáno povolení k pobytu od 10. 4. 2015 do 18. 4. 2017, a dále, kdy se o této skutečnosti dozvěděl, a zejména měl a mohl dozvědět žalobce. Je tedy třeba zvážit, zda žalobce objektivně měl a mohl tuto skutečnost uplatnit v původním řízení a neučinil tak pouze vlastní vinou, anebo zda žalobci skutečně objektivně bránila relevantní překážka v tom, aby se tuto okolnost dozvěděl a uplatnil ji v původním řízení o správním vyhoštění. Tato otázka v řízení o povolení obnovy řízení nebyla dosud řešena, proto k jejímu posuzování v této fázi nemůže přistoupit zdejší soud.
18. Městský soud v Praze tedy žalobě vyhověl, zrušil napadené rozhodnutí žalovaného pro nezákonnost dle § 78 odst. 1 s. ř. s. a současně dle § 78 odst. 4 s. ř. s. vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný je podle § 78 odst. 5 s. ř. s. v dalším řízení vázán právním názorem, který vyslovil soud v tomto rozsudku.
19. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. a úspěšnému žalobci přiznal jejich náhradu, a to za náklady na právní zastoupení žalobce výši 9.300 Kč za 3 úkony právní služby (převzetí věci, sepsání žaloby, účast na jednání před soudem) po 3.100 Kč a související paušální poplatky v celkové výši 900 Kč (3 x 300 Kč) dle §§ 7, 9 odst. 4 písm. d) a 13 odst. 4 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, a dále DPH ve výši 21 % z částky 10.200 Kč, tj. ve výši 2.142 Kč. Náklady řízení tak celkem činí částku ve výši 12.342 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 26. listopadu 2018

JUDr. Marcela Rousková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.